

گزارشی کوتاه از یک مبارزه‌ی موفق کارگران برای افزایش دستمزد

کارگران در سال جدید با افزایش حدود بیست درصدی دستمزد خود مواجه شدند. این افزایش در میزان دستمزدی که خودش بسیار پایین‌تر از حداقل‌های مورد نیاز و رشد تورم است، کارگران را در شرایط دشوارتری نسبت به سال قبل قرار می‌دهد. لذا طبیعی است که با مقاومت پراکنده یا متحد کارگران کارخانه‌ها و رسته‌های مختلف مواجه شود. در همین بستر است که کارگران مجتمع تولیدی‌ای با محصولات لوله، قوطی و پروفیل با حدود ۶۰۰ نفر پرسنل دست به اقدام مبارزاتی‌ای هماهنگ می‌زنند. کارگران این مجتمع تولیدی واقع در استان مرکزی، که در سالیان گذشته نیز با اعتصابات کارگری زیادی مواجه بوده است، برای مقابله با دشواری‌هایی چون اخراج و دستگیری متعاقب اعتصاب این بار روش دیگری را برمی‌گزینند. خواسته‌ی آن‌ها مشخص بود: افزایش دو میلیون تومانی دستمزد ماهیانه.

سرمایه‌داران دو روش برای افزایش تولید ارزش اضافی و بالاتر بردن نرخ استثمار کارگران دارند: افزایش طول روز-کار و افزایش شدت کار. کارگران نیز دو روش برای مقابله می‌توانند برگزینند: کاهش روز-کار و کاهش شدت کار. کارگران این مجتمع تولیدی این دفعه روش کاهش شدت کار را انتخاب کردند. از اواخر فرودین امسال کارگران خطوط مختلف تولید به صورت هماهنگ اقدام به کاهش سرعت و تولید هر واحد نمودند و این روند را حدود یک ماه ادامه دادند. ماحصل این مبارزه یک پیروزی برای کارگران بود. مدیریت کارخانه نه تنها با افزایش دو میلیون تومانی دستمزد هر ماه موافقت نمودند بلکه دو میلیون تومان نیز بابت معوقه دستمزد ماه فروردین به حساب کارگران واریز نمود.

موضوع آشکار است. پیوند و اتحاد کارگران برای پیش‌برد مبارزه جهت بهبود شرایط معیشتی‌شان با روش کاهش شدت و سرعت کار راهکار مؤثری است که می‌تواند الگو سرمشق کارگران سایر کارخانه‌ها نیز قرار بگیرد. کارگران

این مطلب را متوجه شدند که کارفرما و سرمایه‌دار سود بسیاری از استثمار آن‌ها می‌برند و با اتخاذ روشی برای کاهش میزان تولید، آن‌ها را مجبور به سر فرود آوردن در مقابل خواسته‌شان کردند.

همان‌طور که گفته شد سرمایه‌داری نظام و شیوه‌ی تولیدی است مبتنی بر استخراج ارزش اضافی از استثمار و بهره‌کشی از طبقه‌ی کارگر. سرمایه‌داری برای افزایش سود خود و انباشت هر چه بیشتر سرمایه، ناچار به افزایش استخراج ارزش اضافی است و ارزش اضافی را تنها کار کارگران است که می‌آفریند. سرمایه‌داری با افزایش طول و ساعات روز-کار و با افزایش شدت و سرعت کار این کار را می‌کند. کارگران نیز برای بهبود شرایط کاری و معیشتی خود می‌توانند با اعتصاب و خواباندن تولید و یا با کاهش شدت کار، اقدامات مؤثری انجام دهند. روش درپیش گرفته شده توسط کارگران کارخانه‌ی فوق‌الذکر همان اقدام مؤثری است که ذکر شد.

ایران جامعه‌ای است سرمایه‌دارانه که در آن تولید کالاها توسط کارگران و طبقه‌ی کارگر است که انجام می‌شود. در این شرایط که تحریم‌ها توسط امپریالیسم امریکا و حامیانش بر ایران اعمال می‌شود و تورم و گرانی نیز در جامعه بیداد می‌کند، وضعیت و شرایط کارگران به صورت مضاعف‌تری دچار سختی و دشواری شده است. هزینه‌های مایحتاج اولیه‌ی زندگی چون مسکن، خوراک، پوشاک، نوشاک، بهداشت، آموزش و تحصیل فرزندان طبقه‌ی کارگر و ... به شدت بر دوش طبقه‌ی کارگر سنگینی می‌کند و در این میان سیاست‌های نظام سرمایه‌داری جمهوری اسلامی در همه‌ی دولت‌هایش از رفسنجانی و خاتمی و احمدی‌نژاد گرفته تا روحانی و رئیسی همگی مبتنی است بر سرشکن کردن فشارهای حاصل از تورم بر گرده‌ی طبقات کارگر و زحمت‌کش و دهقانان فرودست ایران‌زمین.

بنابراین طبیعی است که در این شرایط کارگران با توش و توان بیشتری دست به مقابله با این وضعیت و سیاست‌ها بزنند و در این مسیر آن‌چیز که بیش از همه عصای دست آن‌ها خواهد بود چیزی نیست به جز اتحاد و پیوند کارگران و ساختن تشکل‌های کارگری و مبارزاتی بر اساس اصول آگاهی کارگری-طبقه‌ای. این سازمانیابی و تشکل‌سازی باید تمامی عرصه‌ها از مبارزات روزمره تا مبارزات اقتصادی و مبارزه‌ی سیاسی کارگران را شامل شود. این آموزه‌ی گران‌سنگ بیش از دو قرن مبارزه‌ی کارگران سراسر جهان آویزه‌ی گوش‌هایمان است: مبارزه‌ی اقتصادی جدا از مبارزه‌ی سیاسی، و مبارزه با سرمایه‌داران چیزی جدا از مبارزه با دولت سرمایه‌داری نیست.